Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 355 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat S. HERMAN
Plantin en Moretuslei 224
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 15 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HERMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2000 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad van State.

1.3. Op 6 februari 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in conform (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 166.458 van 10 januari 2007 verwerpt de Raad van State het beroep vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 14 september 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 27 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 21 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ongegrond wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 19 september 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 5 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 14 april 2023 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 19 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. ongegrond wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 15 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Betrokkene werd gehoord door de politie van Zdui op 15.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer (1):
naam: L.
voornaam: N.
geboortedatum: (…) 1963
geboorteplaats: Kurbin
nationaliteit: Albanië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zuid op 15.08.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Betrokkene diende een aanvraag 9ter en deze werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Betrokkene verklaart een vrouw en twee kinderen te hebben. Er werd reeds een evaluatie gemaakt van de aangehaalde elementen op 19.06.2023. Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
Betrokkene geeft aan veel stress te hebben. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contraindicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 19.06.2023).
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.
Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.07.2023 dat hem betekend werd op 31.07.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zuid op 15.08.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart dat hij omwille van politieke redenen niet kan terugkeren naar Albanië.
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (Albanië) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene verklaart dat hij veel stress heeft.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding
(…)"

1.13. Op 15 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer

van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij betwist dit niet.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13*septies* opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. De verzoekende partij doet ter terechtzitting afstand van haar beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2.3. De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens worden verder aangeduid als de bestreden beslissing.

3. Betreffende de urgente procedure

3.1. Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet wordt het beroep van de verzoekende partij behandeld in de urgente procedure.

3.2. Luidens artikel 2.57 van de RvV-wet zijn de bepalingen aangaande de louter schriftelijke procedure niet van toepassing op de urgente procedure bedoeld in artikel 2.28. Er kan dus niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de zaak af te handelen via een louter schriftelijke procedure.

4. Over de vordering tot schorsing

Artikel 2.31, §5 van de RvV-wet bepaalt:

"*Indien het beroep een beslissing tot terugdrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan*."

Bijgevolg heeft huidig tijdig ingediende beroep een schorsende werking wat het verwijderingsbesluit betreft, zodat de vraag om als voorlopige maatregel de schorsing te bevelen van de bijlage 13*septies*, doelloos is.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het "*fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van verdediging, de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, het beginsel van hoor en wederhoor (een beginsel van Belgische en Europees recht)*" alsook van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het recht op privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM, artikelen 7 en 52 van het Handvest, artikelen 22 en 23 van de Grondwet) en van artikel 74/13 W1980
Verzoeker verblijft sedert het jaar 2000, dus reeds meer dan vijfentwintig (25) jaar, ononderbroken in België. Hij heeft er zijn volledige gezinsleven opgebouwd: hij heeft een echtgenote en twee (thans meerderjarige) kinderen, die alle drie de Belgische nationaliteit bezitten. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker een effectief en daadwerkelijk gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dat door de bestreden beslissingen rechtstreeks wordt geraakt, nu deze beslissingen ertoe strekken verzoeker te verwijderen naar Albanië en hem aldus van zijn familie te scheiden.

De bestreden beslissingen beperken zich er evenwel toe te stellen dat een verwijdering het hoger belang van de kinderen niet zou schaden omdat deze niet meer schoolgaand zijn en de familiale cel "niet verbroken" zou

worden aangezien zij samen met verzoeker het grondgebied zouden kunnen verlaten. Dergelijke motivering gaat volledig voorbij aan de realiteit dat het hier gaat om meerderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit, die niet kunnen worden verplicht om België te verlaten, en aan het gegeven dat ook de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft. De verweerder kon derhalve niet volstaan met de loutere overweging dat de familiale cel "samen" het land zou kunnen verlaten, nu dit voor drie Belgische onderdanen geen reële en afdwingbare optie vormt.
Verweerder heeft aldus geen concrete en op de individuele situatie van verzoeker toegespitste afweging gemaakt tussen, enerzijds, het door de bestreden beslissingen nagestreefde doel van openbare orde en, anderzijds, de ernst van de inbreuk op het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals nochtans vereist door de hierboven aangehaalde rechtspraak (RVV nr. 139.759 van 26 februari 2015; RVV nr. 112.862 van 25 oktober 2013).
Bovendien houden de bestreden beslissingen geen enkele rekening met het feit dat verzoeker, gelet op de tegen hem en zijn familie bestaande bloedvete in Albanië, bij een verwijdering naar dat land het risico loopt op een aantasting van zijn fysieke integriteit en zelfs zijn leven — een gegeven dat, samen met zijn hierboven beschreven medische toestand, integraal deel uitmaakt van zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat de verweerder bij zijn belangenafweging in rekening had moeten brengen.
Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen het grondrecht op privé- en gezinsleven, gewaarborgd doorartikel 8 EVRM, de artikelen 7 en 52 van het Handvest, de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, alsook artikel 74/13 W1980.

Tweede onderdeel: schending van de formele en materiële motiveringsplicht(artikel 62 W1980en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende demotivering van administratieve handelingen)
De formele en materiële motiveringsplicht, verankerd in artikel 62 W1980 en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, vereist dat de bestuurlijke overheid de feitelijke en juridische overwegingen die aan de grondslag van haar beslissing liggen, opneemt in de beslissing zelf, en dat deze overwegingen afdoend, juist, pertinent en draagkrachtig zijn.
In casu steunen de bestreden beslissingen wat de gezinssituatie van verzoeker betreft, uitsluitend op een verwijzing naar "een evaluatie van de aangehaalde elementen" die reeds op 19 juni 2023 zou zijn gemaakt, zonder dat de bestreden beslissingen zelf enige concrete toetsing bevat aan de actuele en huidige situatie van verzoeker op 15 augustus 2026, meer dan drie jaar later. Een dergelijke loutere verwijzing naar een eerdere, gedateerde evaluatie voldoet niet aan de vereiste van een individuele, actuele en op de zaak toegesneden motivering.
Wat de medische toestand van verzoeker betreft, stellen de bestreden beslissingen louter dat "uit de voorgelegde medische attesten geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong" zou blijken, eveneens onder verwijzing naar een "medisch advies' van 19 juni 2023. Deze motivering houdt geen rekening met de hartproblematiek van verzoeker — waarvoor hij reeds meermaals een stent moest laten plaatsen — noch met zijn aandoeningen aan de wervelkolom en de darmen, en toetst deze medische toestand niet aan de omstandigheden van een effectieve verwijdering naar Albanië op het ogenblik van de bestreden beslissingen.
Wat het risico op een schending van artikel 3 EVRM betreft, beperken de bestreden beslissingen zich tot de vaststelling dat verzoeker "geen schending aannemelijk maakt", zonder dat wordt ingegaan op de door verzoeker aangevoerde vrees in het kader van de tegen hem en zijn familie bestaande bloedvete in Albanië. De motivering gaat aldus voorbij aan een essentieel element van het dossier, zonder dat wordt aangetoond dat dit element daadwerkelijk in de belangenafweging werd betrokken.
Deze motivering is derhalve noch afdoende, noch pertinent, noch actueel, en voldoet niet aan de vereisten van verifieerbaarheid en materiële juistheid die de motiveringsplicht oplegt (RvS, 25 april 2002, nr. 105.385). De bestreden beslissingen schenden dan ook artikel 62 W1980 en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen.

Derde onderdeel: schending van het recht op een eerlijke administratieve procedure, het beginsel van hoor en wederhoor, de rechten van verdediging en het evenredigheidsbeginsel
Zoals hierboven uiteengezet, vereist het recht om te worden gehoord dat de verweerder, alvorens een beslissing te nemen die de belangen van verzoeker ernstig aantast, deze laatste in de gelegenheid stelt zijn standpunt op nuttige en effectieve wijze naar voren te brengen, in het bijzonder met betrekking tot de elementen die de verweerder krachtens artikel 74/13 W1980 in aanmerking dient te nemen.
In casu werd verzoeker weliswaar gehoord door de politiezone Zuid op 15 augustus 2026, doch dit verhoor had betrekking op de hem ten laste gelegde (en vermeende) feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, en niet op de elementen die relevant zijn voor de beoordeling van zijn gezinsleven, zijn gezondheidstoestand en het risico dat hij zou lopen bij een terugkeer naar Albanië ingevolge de tegen hem bestaande bloedvete. Verzoeker werd op geen enkel ogenblik uitgenodigd om zich hierover specifiek uit te spreken, noch werd hij gewezen op het voornemen van de verweerder om, op grond van deze elementen, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod van drie jaar op te leggen.
Verzoeker heeft aldus niet de gelegenheid gekregen om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, de hierboven uiteengezette elementen — zijn vijfentwintigjarig verblijf in België, zijn gezinsleven

met zijn Belgische echtgenote en kinderen, zijn ernstige medische problematiek en zijn gegronde vrees voor de bloedvete in Albanië — op een nuttige en effectieve wijze aan de verweerder voor te leggen. Deze elementen zijn nochtans van dien aard dat zij de uitkomst van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden, minstens kan dit niet worden uitgesloten (RVV nr. 187.501 van 24 mei 2017).
Het ontbreken van een dergelijke uitnodiging vormt een schending van het recht om te worden gehoord, van het beginsel van hoor en wederhoor en van de rechten van verdediging van verzoeker, en dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, zonder dat het aan de Raad toekomt zich in de plaats van de verweerder te stellen bij de beoordeling van de invloed die deze elementen op de beslissingen hadden kunnen hebben.
Ten slotte schenden de bestreden beslissingen ook het evenredigheidsbeginsel, nu de verweerder, gelet op het geheel van de hierboven beschreven omstandigheden — de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn gezinsleven met drie Belgische onderdanen, zijn ernstige gezondheidstoestand en het reële risico waaraan hij bij een terugkeer naar Albanië wordt blootgesteld — geen juist evenwicht heeft gezocht, laat staan gevonden, tussen het belang van de openbare orde en de ernst van de inbreuk op de "fundamentele rechten van verzoeker.
De besluiten moeten worden vernietigd, minstens moet de uitvoering ervan worden opgeschort."

5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing wat de gezinssituatie betreft uitsluitend steunt op een verwijzing naar een 'evaluatie van de aangehaalde elementen' die reeds op 19 juni 2023 zou zijn gemaakt, zonder dat de bestreden beslissing zelf enige concrete toetsing bevat aan de actuele en huidige situatie van de verzoekende partij op 15 augustus 2026, kan zij – naast de vaststelling dat zij niet aantoont dat de op 19 juni 2023 gemaakte beoordeling niet langer actueel zou zijn – niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd "*Betrokkene verklaart een vrouw en twee kinderen te hebben. Er werd reeds een evaluatie gemaakt van de aangehaalde elementen op 19.06.2023. Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."* De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een loutere verwijzing naar een eerdere, gedateerde evaluatie. Minstens toont zij aldus niet aan, zoals ook blijkt uit wat volgt, dat er zich wijzigingen hebben voorgedaan in haar gezinssituatie waardoor de beoordeling van 19 juni 2023 niet langer actueel is, zodat zij ook niet aantoont dat een verwijzing naar de eerdere beoordeling niet zou volstaan in het licht van de motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij betreffende haar medische toestand betoogt dat de bestreden beslissing louter stelt dat uit de voorgelegde medische attesten geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong zou blijken, onder verwijzing naar een medisch advies van 19 juni 2023, dat deze motivering geen rekening houdt met de hartproblematiek, waarvoor zij reeds meermaals een stent moest laten plaatsen, noch met haar aandoeningen aan de wervelkolom en darmen en deze medische toestand niet

toetst aan de omstandigheden van een effectieve verwijdering naar Albanië op het ogenblik van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins duidt, nog minder aantoont, dat er sprake zou zijn van nieuwe medische elementen sinds de medische evaluatie door de ambtenaar-geneesheer op 19 juni 2023. Ook in het administratief dossier bevinden zich geen medische attesten die dateren van na 19 juni 2023. Nu geen nieuwe medische elementen blijken en de verzoekende partij tijdens haar gehoor louter verklaarde dat zij veel stress heeft zonder meer, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kon volstaan, in het kader van haar gezondheidstoestand, met een verwijzing in de bestreden beslissing naar het voormeld medisch advies. De verzoekende partij toont ook verder niet aan dat er betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor haar benodigde zorgen in Albanië nieuwe elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd, zodat zij ook op dat vlak niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar het voormeld medisch advies.

Waar de verzoekende partij betoogt dat betreffende het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de vaststelling dat zij geen schending aannemelijk maakt, zonder dat wordt ingegaan op de door haar aangehaalde vrees in het kader van de tegen haar en haar familie bestaande bloedvete in Albanië, dat de motivering dus voorbijgaat aan een essentieel element in het dossier, zonder dat wordt aangetoond dat dit daadwerkelijk in de belangenafweging wordt betrokken, kan de verzoekende partij opnieuw niet gevolgd worden. De bestreden beslissing beperkt zich geenszins tot de vaststelling dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing kan ook gelezen worden waarom dit het geval is. Zo wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde om politieke redenen niet terug te kunnen naar Albanië. Er wordt verduidelijkt dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, de verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende bestraffingen en dat haar louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 15 augustus 2026, wanneer haar gevraagd werd om welke redenen zij niet kan terugkeren naar Albanië, geantwoord dat dit was om politieke redenen, zonder enige toelichting, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet uitdrukkelijk gemotiveerd te hebben omtrent een vermeende bloedvete in Albanië.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.3. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

5.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel onder meer vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

5.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt eveneens dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Artikel 23 van de Grondwet bepaalt dat ieder recht heeft een menswaardig leven te leiden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

5.6. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij stelt tijdens haar gehoor dat haar vrouw en twee kinderen in België verblijven.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent verwezen naar de evaluatie van deze elementen op 19 juni 2023. In het bevel om het grondgebied te verlaten van deze datum (administratief dossier, stuk nr. 71) waarin deze elementen geëvalueerd werden staat te lezen dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België en zij ook niet aantoont dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij in België een volledig gezinsleven heeft opgebouwd, dat zij hier een echtgenote en twee thans meerderjarige kinderen heeft, die alle drie de Belgische nationaliteit hebben, dat er dan ook geen twijfel over kan bestaan dat zij een effectief en daadwerkelijk gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar verwijt niet aan te tonen dat zij kinderen heeft in België, doch dat uit het administratief verslag blijkt dat de vermeende feiten van opzettelijke slagen en verwondingen die zij pleegde geschiedden in de familiale sfeer.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij (nog steeds) een echtgenote en minderjarige kinderen heeft, nog minder dat deze personen in België verblijven, laat staan dat zij aantoont dat haar gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben. De verzoekende partij voegt geen enkel bewijsstuk aan haar verzoekschrift, noch kan enig element in het administratief dossier getuigen van de aanwezigheid van leden van haar kerngezin op het Belgische grondgebied. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit de beslissing van 14 september 2007 vermeld in punt 1.5. (administratief dossier, stuk nr. 13), kan enkel blijken dat de echtgenote en twee kinderen van de verzoekende partij in Albanië verblijven. Geen enkel document in het administratief dossier maakt gewag van de aanwezigheid van kerngezinsleden van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied of van een Belgische nationaliteit van deze gezinsleden. Uit het administratief verslag van 15 augustus 2026 waar gewag gemaakt wordt van "*coups et blessures dans la sphère intrafamiliale*", kan geenszins afgeleid worden dat haar vrouw of één van haar twee meerderjarige kinderen zich in België bevinden. Ook het gegeven dat de verzoekende partij tijdens het hoorrecht aangeeft dat haar echtgenote en twee kinderen zich in België bevinden, volstaat niet, daar deze bewering door geen enkel stuk uit het administratief dossier wordt ondersteund en de verzoekende partij ook ter gelegenheid van onderhavige procedure geen enkel stavingstuk neerlegt.

Het bestaan van een gezinsleven wordt niet aangetoond, nog minder wordt het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ertoe strekt haar van haar familie te scheiden.

Betreffende de twee kinderen wijst de Raad er bovendien op dat, zelfs indien zij in België zouden verblijven, de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze thans meerderjarig zijn. De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het

anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De verzoekende partij die enkel melding maakt van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van twee meerderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit, maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar meerderjarige kinderen. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het betoog dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt te stellen dat een verwijdering het hoger belang van de kinderen niet zou schaden omdat ze niet meer schoolgaand zijn en de familiale cel niet wordt verbroken aangezien zij samen het grondgebied moeten verlaten, dat voorbijgegaan wordt aan de realiteit dat het gaat om meerderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit en de verwerende partij niet kon volstaan met de loutere overweging dat de familiale cel samen het land zou kunnen verlaten, nu dit voor de Belgische onderdanen geen reële en afdwingbare optie vormt, is, nu geen beschermingswaardig gezinsleven wordt aangetoond, dan ook niet dienstig.

5.7. Zelfs in de veronderstelling dat de echtgenote van de verzoekende partij in België verblijft en eventueel ook de Belgische nationaliteit heeft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het geen weigering/beëindiging van voortgezet verblijf, doch een situatie van eerste toelating. De verzoekende partij beschikte namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Het komt aan de verzoekende partij toe om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of dat haar echtgenote/partner in de onmogelijkheid zou zijn om haar in het land van herkomst te bezoeken, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit zou hebben en het feit dat het verlaten van het Belgische grondgebied voor haar in dat geval geen reële en afdwingbare optie vormt, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

5.8. De verzoekende partij wijst er ook op dat zij sedert 2000, aldus meer dan vijfentwintig jaar, ononderbroken in België verblijft en dat de verwerende partij geen concrete en op haar individuele situatie toegespitste afweging heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de evaluatie gemaakt op 19 juni 2023. In het bevel om het grondgebied te verlaten van deze datum waarin deze elementen geëvalueerd werden staat te lezen “*Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*”.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties

met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België banden heeft met België die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar medische situatie geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de tegen haar en haar familie bestaande bloedvete in Albanië en dat bij een verwijdering naar haar land van herkomst zij een risico loopt op een aantasting van haar fysieke integriteit en zelfs haar leven, wat een integraal deel uitmaakt van haar privéleven, toont zij geenszins aan op welke wijze de vermeende bloedvete in Albanië wijst op het bestaan van het hebben van een beschermingswaardig privéleven in België. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde dat zij niet terug kan naar Albanië om ‘politieke redenen’, waarover terecht gemotiveerd wordt dat het gaat om louter ongestaafde beweringen.

5.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 52 van het Handvest en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel in het licht van voorgaande bepalingen.

5.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen concrete toetsing bevat aan de actuele en huidige situatie van de verzoekende partij op 15 augustus 2026, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat de op 19 juni 2023 gemaakte beoordeling niet langer actueel zou zijn. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er zich wijzigingen hebben voorgedaan in haar gezinssituatie waardoor de beoordeling van 19 juni 2023 niet langer actueel is, zodat zij ook in die zin niet aantoont dat een verwijzing naar de eerdere beoordeling niet zou volstaan.

Waar de verzoekende partij betreffende haar medische toestand betoogt dat de bestreden beslissing louter stelt dat uit de voorgelegde medische attesten geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong zou blijken, onder verwijzing naar een medisch advies van 19 juni 2023, dat deze motivering geen rekening houdt met de hartproblematiek, waarvoor zij reeds meermaals een stent moest laten plaatsen, noch met haar aandoeningen aan de wervelkolom en darmen en deze medische toestand niet toetst aan de omstandigheden van effectieve verwijdering naar Albanië op het ogenblik van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aanhaalt, nog minder aantoont, dat er sprake is van nieuwe medische elementen sinds de medische evaluatie door de ambtenaar-geneesheer op 19 juni 2023. Ook in het administratief dossier bevinden zich geen medische attesten die dateren van na 19 juni 2023. Nu geen nieuwe medische elementen blijken en de verzoekende partij tijdens haar gehoor louter wees op het feit dat zij veel stress heeft – element waarover de verwerende partij overigens wel degelijk bijkomend motiveerde zoals blijkt uit de beslissing tot terugleiding – maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kon volstaan, in het kader van haar gezondheidstoestand, met een verwijzing naar het voormeld medisch advies. Zij toont verder ook niet aan dat er betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor haar benodigde zorgen in Albanië nieuwe elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zodat zij ook op dat vlak niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar het voormeld medisch advies.

5.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat betreffende het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de vaststelling dat zij geen schending aannemelijk maakt, zonder dat wordt ingegaan op de door haar aangehaalde vrees in het kader van de tegen haar en haar familie bestaande bloedvete in Albanië, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing kan ook gelezen worden waarom dit het geval is. Zo wordt er op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde om politieke redenen niet terug te kunnen naar Albanië. Er wordt verduidelijkt dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, de verzoekende

partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende bestraffingen en dat haar louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 15 augustus 2026, wanneer haar gevraagd werd om welke redenen zij niet kan terugkeren naar Albanië, geantwoord dat dit was om politieke redenen, zonder enige toelichting, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet uitdrukkelijk gemotiveerd te hebben omtrent een vermeende bloedvete in Albanië. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij tot het louter verwijzen naar een vermeende bloedvete zonder enige verduidelijking hieromtrent, zodat zij niet met concrete elementen aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende bestraffingen.

5.12. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onevenredige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gelet op het geheel van de omstandigheden – de duur van haar verblijf in België, haar gezinsleven met drie Belgische onderdanen, haar ernstige gezondheidstoestand en het reële risico waaraan zij bij een terugkeer naar Albanië wordt blootgesteld – geen juist evenwicht heeft gezocht, laat staan gevonden tussen het belang van de openbare orde en de ernst van de inbreuk op haar fundamentele rechten.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

5.13. De verzoekende partij betoogt nog dat zij weliswaar gehoord werd door de politiezone Zuid op 15 augustus 2026, doch dat dit gehoor betrekking had op de door haar ten laste gelegde en vermeende feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, en niet op de elementen die relevant zijn voor de beoordeling van haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand en het risico dat zij zou lopen bij een terugkeer naar Albanië ingevolge de tegen haar bestaande bloedvete. Zij betoogt dat zij op geen enkel moment uitgenodigd werd om zich hierover specifiek uit te spreken, noch dat zij werd gewezen op het voornemen van de verwerende partij om, op grond van deze elementen, een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar op te leggen, dat zij aldus niet de gelegenheid heeft gekregen om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de uiteengezette elementen – haar vijfentwintig jarig verblijf in België, haar gezinsleven met haar Belgische echtgenote en kinderen, haar ernstige medische problematiek en haar gegronde vrees voor een bloedvete in Albanië – op een nuttige en effectieve wijze aan de verwerende partij voor te leggen en dat deze elementen nochtans van aard zijn de bestreden beslissing te kunnen beïnvloeden, dat dit minstens niet kan uitgesloten worden.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier, meer bepaald het administratief verslag van 15 augustus 2026 (stuk nr. 75), blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord. Zij kan niet gevolgd worden in haar betoog als zou dit gehoor enkel betrekking hebben gehad op de door haar ten laste gelegde en vermeende feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, en niet op de elementen die relevant zijn voor de beoordeling van haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand en het risico dat zij zou lopen bij

een terugkeer naar Albanië, dat zij op geen enkel moment uitgenodigd werd om zich hierover specifiek uit te spreken. Zo werd tijdens het gehoor onder meer gevraagd sinds wanneer de verzoekende partij in België is, voor welke redenen zij in België is, of zij in België of een ander land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, of er redenen zijn waarom zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd, of er gezondheidsredenen zijn waarom zij verhinderd is te reizen of om naar haar land van herkomst terug te keren, of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België en of zij andere familieleden heeft in België.

Bovendien blijkt uit wat voorafgaat dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar verklaringen betreffende haar vijfentwintig jarig verblijf in België, haar voorgehouden gezinsleven met haar (Belgische) echtgenote en kinderen en haar ernstige medische problematiek. Ook blijkt uit onderhavig arrest dat de verzoekende partij hieromtrent of omtrent de voorgehouden vrees voor een bloedvete in Albanië, in haar verzoekschrift geen relevante elementen aanvoert die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, zodat zij niet ook niet aantoont dat – indien meer specifiek werd gepeild naar bepaalde elementen en/of indien zij werd gewezen op het voornemen van de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar op te leggen – zij elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van "*het fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van verdediging, de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, het beginsel van hoor en wederhoor (een beginsel van Belgische en Europees recht)*" wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.14. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van de vordering gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 15 augustus 2026 houdende het inreisverbod wordt vastgesteld.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op een september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
L. REMY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
L. REMY	N. VERMANDER